

Література:

1. Haire, N., MacDonald, R. 2021. Understanding how humour enables contact in music therapy relationships with persons living with dementia: A phenomenological arts-based reflexive study. *The Arts in Psychotherapy*, 74, Article number 101784.
2. Ohanezova-Hryhorenko, O.V. 2018. Intonational archetypes as a source of emotional information for a musical artist. *Musical art and culture. Scientific bulletin ONMA named after A.V. Nezhdanov*, 27(1), 227-236.
3. Ohanezova-Hryhorenko O. Musical artist's talent structure: immanent musical and professional and organizational moduses. *Musicological discourse and problems of contemporary semiology : collective monograph / A.I. Samoilenko, S.V. Osadcha, O. Ohanezova-Hryhorenko, L.I. Povzun, ect. Lviv-Torun : Liha-Pres*, 2020. 144 p.
4. Trondalen, G. 2019. Musical intersubjectivity. *The Arts in Psychotherapy*, 65, Article number 101589.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-504-7-38>

ОДЕСЬКІ МЮЗИКЛИ: СУЧАСНА МОДЕЛЬ ЗБЕРЕЖЕННЯ ТА ПОШИРЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Рудий Денис Юрійович

*аспірант кафедри мистецтвознавства та загальногуманітарних
дисциплін*

Міжнародний гуманітарний університет

Науковий керівник: Татарнікова Анжеліка Анатоліївна

доктор мистецтвознавства,

*доцент кафедри мистецтвознавства та загальногуманітарних
дисциплін*

Міжнародний гуманітарний університет

м. Одеса, Україна

Сучасна українська музично-театральна культура є сферою активного режисерського експериментування та пошуку смислових доміант у вітчизняному мистецькому просторі ХХІ століття. Серед жанрово-стилістичного різноманіття моделей музично-театральних вистав масової культури сьогодні в соціокультурному контексті затребуваною та найпопулярнішою формою залишається мюзикл, синтетична природа якого має невичерпні потенційні можливості [2].

Театральна практика останніх років демонструє життєздатність і новий виток популярності зазначеного жанру і в одеському культурному просторі. Спираючись на аналіз режисерських постановок одеських авторів – «Вий» (2005), «Княгиня Ольга» (2023), «Бомбосховище» (2023) інтерпретація відомого твору Є. Л. Веббера «Ісус Христос – Суперзірка» (2024), «Сукня» (2024), слід зазначити, що ключовими ознаками української моделі мюзиклу є інтертекстуальність, жанрова гнучкість, використання українського фольклорного матеріалу, сучасної музики та актуальних тем, сповнених духовно-ціннісним змістом, що забезпечує мюзиклу здатність не лише розважати, а й формувати критичне мислення, підтримувати культурну пам'ять.

Аналізуючи особливості розвитку українського мюзиклу та рок-опери, С. Б. Манько зазначає: «У той час, коли в західному світі завдяки усталеним традиціям шоу-бізнесу жанри мюзиклу та рок-опери є одними з найпопулярніших видів пасивних розваг, в Україні їхнє поширення й становлення відбувається поки що повільно. Це зумовлено насамперед ставленням професійних вітчизняних композиторів до зазначених жанрів як форми для передачі серйозного змісту. Українські автори створюють оригінальні цікаві твори на національну тему» [1, с. 271].

Як свідчить час, постановки мюзиклів одеських композиторів і режисерів Є. Лапейка, В. Підгородинського, Д. Аксьонова, Д. Рудого та ін. – це не лише жанрове явище, а унікальний культурний феномен, який став не просто форматом видовища, а сприяє формуванню нового культурного обличчя України у ХХ столітті, як носія власних національних моделей, ефективної форми збереження та просування культурних цінностей у сучасному світі.

Література:

1. Манько С. Б. Мюзикл і рок-опера в українському соціокультурному просторі. *Культура України*. Випуск 39. 2012, С. 270-274.

2. Татарнікова А. А., Рудий Д. Ю. Український мюзикл ХХІ століття: інтерпретація жанру на прикладі мюзиклу одеських авторів «Княгиня Ольга» *Південноукраїнські мистецькі студії*. Випуск 2 (5). 2024 С. 132–136 DOI <https://doi.org/10.24195/artstudies.2024-2.23>